

La Parretina

Setmanari humorístich, popular y catalá de bona mena,
DESLLIGAT DE TOT PARTIT POLITICH.

SORTIRA CADA DIVENDRES

Se trobará en tots los kioscos de la Rambla y demás llochs de venda de periòdichs.
Encàrrechs y correspondència: plassa de la Catedral, núm. 2 bis, baxos.
Número solt, 5 céntims.—Suscripció per un any, 3 pessetas.

SUMARI: Text: De tot arreu.—Moscas d' ase.—Ja es tart, (poesia) per Rosinyol del Ter.—Després de Nadal, per Manel Benet.—Hivern, (poesia) per Anton de les Vellerusques.—«Naturà» d' En Massó, per X.—Una flor, (poesia) per Sadrob.—Com més ríchs, mes besties, per F.—Cartes de fora, per Un que porta bon guarda fret y Un Monistrollet.—Epígrames, per Llepa-fils y J. Ximó.—A la vora del foc.—Cantars, per Cla y Net y Alegret d' Iborra.—Trenca-closcas.—Correspondència

REYS

¡Pobre xicot! Si l' unich que pot no li adoba aquestes joguines passarà un any molt poch divertit.

DE TOT ARREU

Ha mort, á Marsella, el canonge Batista, compatriota nostre que disfrutava de grans simpaties entre la colonia espanyola pel seu patriotisme y la seva caritat. Per iniciativa seva s' construí una iglesia en el poble de Montalivet, ahon exercia lo seu ministeri, y una escola que proporcionava ensenyansa gratuita á molts noys de la classe trevalladora.

Lo seu cadavre serà portat á Espanya essent enterrat á Ascó.

Lo dia 31 d' aquest mes se complexen 60 anys que Lleó XIII celebrá sa primera missa, rebent ab tal motiu inequívochs testimonis de veneració y respecte de totes parts del mon, inclús de governs que no pertenenen á la Religió cristiana.

Quan els Jesuites fundaren, fá alguns anys, les missions de Carfria, trobaren alguna prevenció contra ells de part dels naturals que 'ls prenien per pastors protestants, que havien intentat ja introduhir entre aquells salvatjes les doctrines de les seves diferents sectes, més á poch á poch els cafres, que están dotats de un notable instint d' observació, arribaren á distingir els pastors protestants del sacerdots catòlics, y solían dilshi: *Vostra religió es més difícil d' observar que les altres, pro per lo mateix, deu esser la verdadera, puix en aquelles tot es egoisme. mentres que la vostra s' distingeix pel seu esperit de sacrifici.*

La societat de Mestres catòlics reunits á Lucerna, després de fer constar la satisfacció ab que veyan se propagaven les fundacions salesianes en la Suissa alemanya, resolgueren per unanimitat agregarse á la Pia Associació dels Cooperadors salesians, pera treballar á estender la benéfica influencia de la Obra.

Un ilustre advocat italiá, D. Bartomeu Longo, ha fundat en la plana de Pompeya una institució dedicada á recullir á tots els fills de criminals. En aquest Asilo posat baix la protecció de la Verge del Roser, s' eduquen á aquelles desgraciades criatures transformantles en joves honrats y trevalladors, inspirantelshi la práctica de les virtuts.

Los resultats obtinguts fins are, demostren palpablement la falsetat de les doctrines deterministes que atribuhexen á la herencia fisiológica y á altres causes purament físiques la moralitat dels actes humans.

Les Frances han baxat molt: una colla de gent de poch cabals han sofert y potser sofriran més y més. La cançó de sempre; los jueus crucificant. ¡Y encara s' te barra per tolerarlos!

En Weyler, no sabem que ha fet que 'l volen castigar; no se sab si 'l farán anar al llit sense sopar ó si 'l tancarán al quarto fosch, com als nens d' estudi.

¡Mare de Deu, quin país més sandunguero!

En Romero Robledo, diuen que pensa armar un batalló de *xulos* y capitanejats per éll anar á Cuba.

¡Ay, gracias á Deu, que no tot serán paraules!

Alguns diaris catòlics parlen sempre de sang y de tripes, y de fetges y qué sé jo quantes coses esgarriofoses.

¡Reyna Santíssima! ¡quins Manaments de la Lley de Deu més rovellats!

Una repassadeta per la doctrina no hi fora de més, en bona fé.

Jo no sé lo que s' ha fet á Cuba respecte á barbaritats, pro les nacions que més criden no tenen cap dret á ferho, perque tan los inglesos com los nort-americanos, quan los convé no gasten compliments en temps de guerra.

Aquí, l' unich que fem es fer correr l' unglá, açó sí, en açó 'n som mestres.

Proposém al govern, que la primera cosa que deu fer, si vol conservar les colonies, es suprimir masons y empleats recomanats.

Los masons son un bestiar nociu, sense entranyes y més embusteros que 'l seu pare don Banyeta.

Y 'ls empleats recomanats, son una colla de afamats ab moltes entranyes per omplir y que fan més mal á les colonies y á les provincies ahon van, que una pedregada, que una pesta d' aquelles tant recargolades.

Proposém als Ajuntaments d' Espanya y Diputacions de ídem, que si no s' opan á que l' Estat disposi de sos empleos, com ho fa are ab lo de comptador, que 's llevin les calces y 's posin fardilles y vagin á rentar plats ó comunes.

¡Quin fástich!

Navarra y les provincies Vasques s' han oposat á que 'l govern pegués grapada á sos municipis y diputacions.

Aquets son homes; los demás son... polítichs, que es lo més baix que 's pot ser avuy en día.

Sí, senyors, no arrufin el nas, que ab lo nom de política se cometen tots los crims més fastigosos.

JA ES TART

Vuy, tres hores batalleres
devant del papé he passat
sens poguer dir altra cosa
que, fer versos per mí es tart.
L' harpa meua es rogullada,
son rogull es natural;
no probeu pas d' arreglarla,
no tocará pas, no cal...
Prou lí agafó jo ses cordes
y les tiro tot seguit,
mes no 'm trauen altra nota
que un *demol* mal fet y trist.
Si probó de barrejarla
en mitx d' altres instruments,
ben prompte tinch d' apartarla,
desafina si s' ou gens.
Un amich íntim, á voltes
d' arreglarla vol probar:
pero quan la veu tan brusca
me la enjega al botaván.
Les musses que tinch llogades
prou les pago ab bon jornal
mes com totes son gastades
no s' enfilan may gayre alt.
Esbarts de poetes veuen
que ses lires van polsant,
com angelets de la terra
que sols viuen d' aquell cant.
Prou admiran les belleses
que 'l mon guarda en sa grandor,
y ¡ay! que 'l veures totes mudes
casi ploran de tristior.

Jo pensava l' altre dia
ab ses cançons ser feliç,
y fins mil ilusionetes
feyan que no estés tan trist.
Mes al veurer que arpa y mussa
tinch sense natura ni art,
no puch menos de conclourer
que, fer versos, per mí es tart.

ROSINYOL DEL TER.

DESPRÉS DE NADAL (1)

(QUADRO)

Es un dematí.

Fa un sol que 'l pot pendre el menos lladre, y tothom encare 's llepa 'ls dits, no dels turrans ni del galldindi, sino... de la má.

En quant á la grossa molts saben que no 'ls ha tocat res, altres que... tampoch.

En Panallons vinguent de Sant Martí, passa per la Rambla ahon troba á n' en Camarassa que está tot cap-ficat ab una apuntació de dos rals que junt ab tres companys mes han comprat á un *ventorrillo*.

—¡Hont vas Camarassa?

—¡Hola noy! com aném

—Per are... drets.

—Me sembla que no gayre, pro en fi; ja sabs que marxo?

—¿Sobres?

—¿Que has d' escriure alguna carta?

—No home, vuy dir sobres quin motiu has de marxar.

—Pues per assumptos de familia.

—Be, home, be; suposo que no marxarás pas á peu.

—No, marxaré á... La Bisbal.

—Bueno donchs sí no 'ns veyém mes..

—Adios

—Hasta la tornada.

Y en Panallons que ja ha fet mes estacions que no hi ha d' aquí á França s' en torna entrá en una taberna á remullá 'l canyó.

Al sortir s' en va *indirectament* á casa seva, no á dinar ni á veurer la seva dona, hi va á empentes.

Un cop allí, axís que 'l veu sa *costella* li pregunta tot enfadada d' hon vé.

—Vinch de Sant Martí.

—D' emborratxarte?

—No... de Provensals.

—¡Borratxo, mes que borratxo!

—Mira si 'm maltractes...

—Si en lloch d' anarten t' haguessis estat aquí, hauries vist á la Marieta

—¿Qu' ha vingut?

—Sí, y ha dit qu' estava á una sastreria.

—¿Fa estona?

—No, fa pantalons y armilles y diu que guanya molt. Després m' ha dit qu' han apujat al seu home y que viuhem molt felissos. ¡Ja ho veus! mentres que jo de tu no 'n puch fer res, no mes servexes...

—Be aném, que mes t' ha dit la Marieta?

—M' ha dit també que fa dos mesos que se li ha mort 'l sogre

—¿Qué dius are.

—Lo que sentis.

—Donchs pots creurer que no ho sento gens, ja veus si vas equivocada.

En aquest moment trucan á la porta.

En Panallons va á obrir...

Es en Camarassa que ja no marxa.

—Y donchs que no vas á La Bisbal?

—Ja no, noy, ja no.

—Y axó perquè.

—Perque soch rich y no vuy embolicarme ja ab assumtos de familia.

—Pro com es que siguis rich explicat!

—Molt senzill: tenia mitx ral á la rifa, y en lo precis moment que anava á marxar, me trobo á un que coneix els *números* y que hi te com jo mitx ral, que m' ha dit qu' haviam tret. Al saber axó no he volgut marxá y aquí 'm tens en vigílies d' esser tot un senyó.

—Home, siga la enhorabona.

—¿Y tú no has tret res?

—Yo no, la dona.

(1) Prosa estil de Y. Stramsa.

—¡Ah Caramba! y qu' ha tret, qu' ha tret?
—Lo diná que no se li havia posat gayre bé.

* *

Han passat tres ó quatre dies.

En Panallons troba á n' en Camarassa que va tot depressa pel passeig de Colon.

—¡Ep Camarassa!

—Adios noy.

—Hont vas tan depressa, ¿qué t' escapa alguna cosa?

—Si 'l tren; adeu qu' es tart.

—Pro escolta, home, escolta que t' has decidit tan mateix?

—Sí, home, sí, adeu.

—¡Pro per Deu! escolta ¿y respecte la rifa?

—Ja 'n parlaré un altre dia, adeu.

—¿Qu' has tocat quinze ó vint mil naps?

—Me farás fe tart, home, dexam.

—¿Qu' ets tocat mes potsé?... vamos qu' ets tocat... del bolet, perque axó de no contestar sols ho fan els que no tenen paraula.

—¡Qué vols dir ab axó!

—Els muts.

—¡Ah!... bueno.

—Pro que t' ha passat, explicat.

En Camarassa fica má á la butxaca de l' ermillilla y mirantse una cosa que pot passar per relotge, murmura:

—Be, are axis com axis ja he fet tart—y dirigitse al seu amich diu:

—Entrém á aquesta taberna.

—¿Per esplicarme axó?

—No, per aquella porta ¿veus? y un cop dintre t' esplicaré 'l que desitges saber de lo que deuhirás que ab tot y tenir á la rifa se m' han rifat

MANEL BENET.

HIVERN

(A MON AYMAT AMICH EN JOAN VERDAGUER)

Tot gronxolantse la neu
fendeix los ayres,
pels afores llensa 'l baf
un vent que talla.

Com un llansol de satí
sense cap taca,
la neu cubreix los camins,
valls y montanyes.

Vora la llar aplegats
¡quina gentada!
La bona gent de pagés
contan rondalles.

Se caragola lo flam
com escoltantne
rondalles y tradicions
que 'ls conta l' avi.

Sens dexar al acabar
lo sant Rosari,
passan axis cada nit
dolses vetllades.

Dolsa maysó hont l' amor
tot l' any hi campa,
per les vetllades d' hivern
ets anyorada.

ANTON DE LES VELLERUSQUES.

"Natura" d' En Massó.

¡Quin goig més gran hem tingut al tindre entre dits un nou llibret bufó com tot lo que s' estampa á «L' Avenç», y més essent l' autor lo vibrant y castís Massó; ¡ab quina fruyció hem flayrat lo bau de la terra que n' ix! Pró... á mida d' anarlo fullejant lo cor se 'ns ha anat estrenyent, estrenyent... d' anyorament; lo flayre no ha estat més que una bravada que s' ens anava esvahint, esvahint, perque 'l llibre canta la Mort boy cantant la vida; perque la natura es bella illuminada, escalfada pel sol de Vida, pro de vera Vida que es Deu, y es morta considerada sola, soleta, com nos la canta en Massó.

¿Com, ab vostra mirada penetrant, estimat amich, baxéu los ulls axis que vol entrarhi la llum de la vida y vos acontenteu ab lo que trepitjen vostres peus?

¿Cantéu la Natura y ni una sola nota d' agra-himent surt de vostra lira pel Criador?

¿Frueix la vostra ánima ab la bellesa que vos entra de fora y no teniu ni una nota d' agra-himent per l' Autor de vostra fruyció?

¿Goseu de la vida y ni un sol batech del vostre cor es per Aquell qui vos la renova á cada instant?

¡Ay de nostra terra si 'n pert del tot la Fé! ¡Ja no hi trobaran flayre los poetes! Les baixes passions y 'l vil egoisme serà la cullita de vostra sembra...

Més encara, vos diheu viurer es gosar y aço es una heretgia y un sarcasme.

Molts y molts sers viuen y no gosan ni gosarán may en aqueix món; ja ho sabéu ben bé, donchs, ¿qué han de fer si no poden assolir aqueix fi que vos proposeu en vostre llibret?

L' home pot gosar sens ofendrer á Deu, mes no es aquest lo seu fi. Viurer es preparar-se per l' etern goig, per la eterna fruyció que sols se troba en lo cel, no en lo cel que vos canteu, sino en lo de més amunt, en aquell ahon fins are no hi heu dexat arribar vostres mirades, en aquella fruyció eterna que seguint modernes corrents, voleu privarne al vostre esperit.

¡Quin anyorament que 'n tindreu!

X.

UNA FLOR

Era una floreta
que al comensá 'l dia
son cálzer obría
per contemplá 'l sol;
la rosada fresca
ses perles li dava
y 'l sol l' axugava
donantli conçol.

De les mes hermoses
que 'l jardí tenía
ella sobrexía
per son viu color.
Si un aucell cantayre
tan tendre la veyá

sa cantada feya
qu' arribava al cor.
A olorar sa flayre
blanques y bufones
van les papallones
per lo seu voltant.
També les abelles
á la flor voltejan
y la petonejan
dolça mel xuclant.

Mes per la floreta
també arribá 'l dia,
quan lo sol sortía
un jorn al matí,
acotant la testa
y acabant la vida
trista, avergonyida
son cálzer no obrí.

Marinada fresca
avans la gronxava,
sa frescó li dava
perqué respirés;
ara passa ab fúria
y arrenca ses fulles,
s' endú ses despulles
y no torna més.

Los aucells la dexan
y está casi morta,
ningú l' aconhorta
en sa trista sort.
Ve forta ventada
y aquella floreta
de tristó y soleta
al últim ha mort.

Lo mateix nosaltres
mentre estém en vida
tením sense mida
companys per gosar.
Mes quan som cadávres,
ningú 'ns mira 'l rostre
y ni un «pare-nostre»
nos volen resar.

SADROB.

Com mes richs, mes besties.

Passa un enterro.

El cotxe dels morts va cobert de draps negres ab sarrells d' or; els cotxeros tots mudats, ab barret de copa, sabatasses velles força enllustrades, y, á sobre la levita negra de panyet, la cadena de ferro lluent, que vol dir que 'l qui amarran ja té cadena perpétua...; els cavalls—n' hi vant vuyt ó deu—també tots vestits de negre y ab uns plomerols al cap com de barret de general antich...

La gent, apinyada á la acera, 's miraven tota aquella riquesa: el cotxe, 'ls cavalls, els cotxeros, el bagul ab anelles de plata y lletres d'aurades, y tot carregat de coronas...

Allá, al peu del acompanyament, una colla de dones feyen cōmentaris. Una que salta y diu, tot rihent:

—Com mes richs, mes besties!

Un senyor del dol s' enfada. Increpa á la dona:—Poca penal tingui mes respecte á un enterro, y al dolor de... La dona li respon.—¿Qui li ha dit res á vosté?... Ningú li demanava... ¿Per qué s' hi fica?... Jo no he dit res que ningú hi pugui tenir que dir... Lo senyor, fora de casola:—Encara té vergonya d' enrahonar axis?... —Se fa un rotllo de gent... Lo senyor crida, manoteja... La dona l' avalota ab un derrotxe de pensaments triats...

Arriba un municipal:—¿Qué ocurre?... Pero, cállase, dona!... que se explique el senyó... Repito que no hablen todos xunts... Vah, vah, véngase usté al cuartelillo; venga, dona, venga, allá podrá hacer sus deposiciones... ¿Qué no quiere ir?... Si no quiere de grat, á la fuerza...

(La dona al fi segueix, tot plorant feta una Magdalena)

AL CUARTELILLO

La dona.—Senyor Comandant, jo...

El Comandant.—Primer que enrahoi la autoritat... Diga, guardia, qué ha sucedido?

(El municipal explica lo del esbalot y lo que havia dit la dona).

El Comandant, á la dona.—De modo que vosté s' ha permés insultar á un mort y ofendre 'ls sentiments d' una familia adolorida per la pèrdua d' un ser estimat.

La dona, tota espantada.—Peró, senyor Comandant, si jo no he fet res de tot axó... ¿Qué diu ara?... Aquest municipal, com que enrahoi en castellá, li deu haver explicat alguna empatotada... Jo, senyor, no he dit res d' axó, ni que ningú hi pugui tenir que dir; si jo...

Comandant.—¿Vosté no ha dit: «Com més richs, més besties?»

La dona (feta una mar de llágrimas).—Ah!... si es per axó, si senyor, que ho he dit... (tota tremola.)

Comandant.—Dochs veu com lo guardia no ha contat res de mal?... ha dit lo cert. Vosté ha...

La dona.—Peró ¿y quin mal es axó?... Jo no he insultat á ningú...

Comandant.—Cóm que no?... Vosté ha...

La dona.—Peró, senyor, que per ventura no es cert lo que he dit? ..

Comandant.—¿Cóm?

La dona.—Si senyor, si senyor que ho es de veritat. Vegi, quan jo 'm morí, que som una pobre, vegi si n' hi tindré tants de cavalls al cotxe... ¿Per qué les hi han posat tantes besties sinó perque devia ser molt rich el mort?...

Lo Comandant, no pot aguantarse 'l riure. Quan s' ha ben escurat lo coll, diu á la dona:—Be, vagi, vagi per avuy... Però un allre dia no sigui tan xistosa, que li podrien costar cares les brometes...

La dona.—Gracies, senyor, pero també vosté vegi que 'ls municipals fassin tan cabal dels senyors com dels pobres... ah! y fassils parlar en catalá, que ells sabrán be 'l que dihém y nosaltres el que aquí conten.—F.

CARTES DE FORA

Senyor Director de la BARRETINA.

Llorens 26 de Desembre de 1897.

Molt senyor meu: Tinch lo gust de participarli que les funcions relligioses y recreatives que en lo dia de Nadal

celebrarem los catòlics d' aquest poble, foren esplèndides com may s' hagués vist. Al mati, com de costum, les tradicionals matines y á continuació la missa del gall que fou á tota orquesta dirigida per lo jove Joseph Mitjans. A les 10 ofici pastoril ab armonium. Al vespre, en lo teatre del Centre Catòlic s' hi representaren les funcions següents: 1.ª «Los pastorets.» 2.ª Una pessa titulada «Pobre España.» y 3.ª la sarsuela «Setze Jutges.» merexent la atenció y aplauso del públich qu' omplia de gom á gom lo local; y li dich, Sr. Director, que entre la molta gent, la llana, y lo entusiasme que allí regnava, era aquell, un lloch propi pera passarhi una nit com la de Nadal; puix s' hi estava bé.

Ab aqueix motiu se repeteix una vegada més servidor de vosté.

EN QUE PORTA BON GUARDA FRET.

Senyor Director de LA BARRETINA

Monistrol de Calders 20 de Desembre de 1897.

Molt estimat Sr. Director: Tinch lo gust de manifestarli que 'l dia 8 del passat mes, dia de la Puríssima Immaculada Concepció tingué lloch en aquest poble de Monistrol, com es de costum, la gran funció dedicada als coros de Sant Lluís y Santa Filomena, haventhi trissagi cantat y sermó, ab molta assistència; y la que aná á rebre los Sants Sagraments, va ser extraordinaria, puix per més que en la tarde, entre una funció y un altra, va ser moli llarch, que s' en va sortir casi vespre, y no obstant, tota la gent que hi havia al temple á escoltar la divina paraula, tots van esperar fins la última passada dels goigs de la Puríssima que 's van cantar acabat lo sermó.

Al mateix temps, tinch de manifestarli que 'l dissapte pròxim dia 11, del meteix mes, comensá lo Sant Novenari de ànimes baix la direcció del orador Mossen Ramón Harpa, de Castelltersol, que en aquest poble ja l' ha fet tres anys; pro tinch de dirli, Sr. Director, que sempre n' ha marxat content, y també la gent contenta d' escoltarlo; puix sempre ha estat la iglesia ben plena.

Lo diumenge últim dia del Sant Novenari, dia de gracies, hi hagué Comunió general, que 's conta qu' han quedat molt poques persones sense anar á rebre los Sants Sagraments, y al sermó de la tarde casi bé no s' hi eabia á la iglesia, per més que ha plogut tot lo dia, tots han volgut participar de les gracies, y de la benedicció papal, que ha sigut lo últim de tot.

Gracies á Deu, per ara, 's va conservant la fé en aqueix poble.

Mani y disposi de son S. S.

UN MONISTROLLET.

EPIGRAMES

Al sortir de cal barber
un d' aquests tipos tant curros
ab poca gracia digué:
«Vaja, adeu, afeyta-burros.»
Y 'l barber, xicot bromista,
molt tranquil va contestar:
Me 'n alegro molt, Baptista,
de que sigas parroquiá.

LLEPA-FILS.

Entrá D. Pau á la fonda
y tot seguit s' entaulá,
y el mosso que, desseguida
dos plats junts li presentá,
sent l' un d' ells, corull de tripes
y l' altre de talls de carn.
Don Pau que may, en sa vida
les tripes li han agradat,
s' alsá, del lloch ahon seya
y tot prest cridá 'l criat,
dihentli: Noy; treume les tripes
que tinch dintre d' aquest plat!

J. XIMÓ.

Una dona molt lletja, ab motiu d' assumptos el forn, disputava ab una altra y li deya:

—¡Ah! no s' equivoquen los que diuen que fas dues cares.

Y li contestá la de les dues cares:

—Calla batxillera. Vet aquí lo que tu voldrias tenir, dues cares per no haver de sortir al carré ab aqueixa tant esgarrifosa.

L' ESCRIBENT DEL REGISTRE DE CONILL.

Tot passant un pont un borratxo, va perdre lo cap, y caygué dins del riu.

La seva dona, que estava mirantho, va dir tranquilament mentres ell se ofegava:

—¡Gracies á Deu, que un cop á la vida t' he vist beure aygua!

TABERNER.

A un nen que rondinava, l' hi deya la seva mare:

—Si 't sento, demá no anirás á passeig.

—Lo nen se conté, fá mil protestes de que no plorará més; pero al poch rato hi torna.

—¿Ja hi torném á ser? Donchs vaja, demá no sortirás ..

—No mamá, no: ja faré bondat.

—¿Y donchs per qué ploras?

—Plorava de per riure.

En lo temps de segar un minyó demana feyna á un rich propietari, dihentli per alabar la seva forsa:

—Jo tinch una ventatja sobre tots los que treballan la terra, y es que jo no 'm canso may.

—Si es axis te daré dotze rals, y vina demá á primera hora.

Lo propietari que axis parlava, l' endemá va anarse 'n al camp per veure que tal marxava la feyna, y vá trobarse al mosso que havia llogat lo dia avans tranquilament ajegut á la sombra de una morera

—Y tú ets aquell que no 't cansavas may?

—¡Jo soch!

—¿Y 't trobo ajegut?

—Oh, ja veuréu, m' ajech per no cansarme.

CANTARS

Tots los castellans «mañana»
diuen per dirne demá;
pro jo entench que una manyana
es la dona d' un manyá.

Lo que toca á Catalunya,
si dependís de mas mans
testaments, sermons y estudis,
los voldria catalans.

CLA Y NET.

La pageseta soltera
que en modes se 'ls gasta tots,
als vuyt dies de casada
vesteix sols de pellingots.

Cada aucell fa lo seu niu,
cada pagés sa cullita,
bona casa la muller
gastant sols lo que precisa.

ALEGRET D' IBORRA.

TRENCA-CLOSCAS

XARADAS NOU MODELO

Nom de dona y negoció.	Tot, nom d' home.
Consonant y prenda antiga.	» » » »
Trés consonants.	» » » »
Aliment y vocal.	» » » »
Opera y vocal.	» » » »
Signo aritmétich y vocal.	» » » »
Consonant y grá.	» » » »
Consonant y á pagés.	» » » »
Consonant, per pescá y vocal.	» » » »

UN PI D' APROP DE REIXACM.

GEROGLÍFICH

TERRA

Ors Ors Ors.

LO TAFANER DE LA CONCA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

3	Consonant.
6 2	Nota musical.
2 5 4	Pecat capital.
3 4 5 6	Mes del any.
1 2 3 4 6	Nom d' home.
1 2 3 4 5 6	Dia de la setmana.
3 4 5 2 4	Nom de dona.
3 4 1 2	Nom d' home.
3 2 5	Apellido.
3 4	Part del eos humá.
1	Consonant.
3 2	Nota musical.
3 4 6	Nom d' home.
3 4 6 4	Eyna de fuster.
3 2 5 4 5	Verb.
5 4 3 2 5 4	Nom de dona.
6 2 5 2 6	Per fer llum.
5 4 2 3	Fruyta.
3 2 5	Apellido.
4 3	Per pescar.
6	Consonant.

UN INSURRECTO? FILIPÍ.

CONVERSA

—¿Pepa, com es que estás tan trista?

—Es que tinch lo germá á Cuba.

—¿Quin lo Romualdo?

—Nó dona, 'l que tú acabes de dí.

UN PI D' APROP DE REIXACM.

ROMBO

1.ª ratlla, Consonant; 2.ª, Número; 3.ª, Nom de dona; 4.ª, Part del cos; 5.ª, Vocal.

M.

(Les solucions en lo número vinent.)

Solucions als Trenca-closques del número passat.

Xarada: Pi-a-no.

Logogrifo numérich: Marcelino.

Targeta: Los trabucayres.

Sadrob: Va be.—Un que porta bon guarda-fret: ¡ah tu nantó —Un ventrílocuo ministura: Ja 's veu que d' ahon surten sos versos.—Un desgraciat: Vegi d' aconsolarse.—Manel Benet: Ja sabem que vosté te prou numen per no necessitar vestirte ab plomes d' altri; y per axó ens agrada que envihi original, y no traduccions.—Pi-pi-ri-pip: Casi ha fet tart: Veuréu.—Angel Cisó Quim: Anirá si hi cap.—Angel Bufadó: Se avisa al que de poch ensá ha pres aquest pseudónim que 'l dexi per qui l' usava avans.—Lo tafaner de la Conca: Anirá casi lo d' aquesta vegada y...—Tano: Está be.—Un que no vol que li posém lo nom: Tampoch li posaréu lo sonet; perquè no ho es.—R. F.: Anirá.—Falet: Anirá si ve á tom.—Lo Alegret de Yborra: Anirá quelcom.—Prudenci Grau: També.—Salón: Aquesta vegada no 'ns ha agradat prou.—Miquel Joanola: N' aprofitaré alguna, escrigui menos que ho farà mes bé.—Alegret de la Satalia: Totes les poesies que directa ó indirectamen parlan de Religió les fem revisar per un sacerdot ab axó, si ell va cambiar quelcom es que ho va creure convenient, y respecte á lo que diu dels bunyols que publiquéu li diré, que si vosté vol formar part de la redacció de molt bona gana li encarregarém la revisió de poesies y li agrahirém de debó.

Estampa LA CATALANA. Delimitori de Sant Francesch. 5